

## USTA FİNCANI, YARATICI İNSANI ŞEKİLLENDİRİR..

Yaşlı kadın, bir antika dükkânından aldığı yüzyıllık fincanı özenle salon vitrinine yerleştirdi. Fincanın biçimi, üzerindeki işlemler, renkler onun bir sanat eseri olduğunu söylüyordu. Ödediği fiyatı hatırladı; hayır, hiç de pahalıya almamıştı. Hayranlıkla fincanı seyretmeye devam etti.

Derken, birden fincan dile geldi ve kadına şöyle dedi; "Bana hayranlıkla baktığının farkındayım. Ama bilmelisin ki, ben hep böyle değildim. Yaşadığım sıkıntılar beni bu hale getirdi." Kadın şimdi hayret içindeydi. Önündeki kahve fincanı konuşuyordu!

Kekeleyerek: "Nasıl? Anlayamadım?" diyebildi yaşlı kadın.

"Demek istiyorum ki, ben bir zamanlar çamurdan ibarettim ve bir sanatkâr geldi. Beni eline aldı, ezdi, dövdü, yoğurdu. Çektiğim sıkıntılara dayanamayıp: "Yeter! Lütfen dur artık!" diye bağırarak zorunda kaldım. Ama usta sadece gülümsedi ve; "Daha değil!" diye cevapladı beni.

"Sonra beni alıp bir tahtanın üzerine koydu. Burada döndüm, döndüm, döndüm. Döndükçe başım da döndü. Sonunda yine haykırdım: "Lütfen beni bu şeyin üzerinden kurtar. Artık dönmek istemiyorum!"

Ama usta bana bakıp gülümsüyordu: "Henüz değil!"

"Derken beni aldı ve fırına koydu. Kapıyı kapayıp ısıyı arttırdı. Onu şimdi fırının penceresinden görebiliyordum. Fırın gitgide ısınıyordu. Aklımdan şöyle geçiyordu: Beni yakarak öldürecek" Fırının duvarlarına vurmaya başladım. Bir taraftan da bağırıyordum: "Usta usta! Lütfen izin ver buradan çıkayım!" "Pencereden onun yüzünü görebiliyordum. Hala gülümsüyor ve "Daha değil!" diyordu.

"Bir saat kadar sonra, fırını açtı ve beni çıkardı. Şimdi rahat nefes alabiliyordum, fırının yakıcı sıcaklığından kurtulmuştum. Beni masanın üstüne koydu ve biraz boyayla bir fırça getirdi. "Boyalı fırçayla bana hafif hafif dokunmaya başladı. Fırça her tarafımda geziniyor ve bu arada ben gıdıklanıyordum. "Lütfen usta! Yapma, gıdıklanıyorum!" dedim. Onun cevabı ise aynıydı: "Henüz değil!"

"Sonra beni nazikçe tutup yine fırına doğru yürümeye başladı. Korkudan ölecektim. "Hayır! Beni yine fırına sokma, lütfen!" diye bağırdım. Fırını açıp beni içeri iteleyip kapağı kapattı.

Isıyı bir öncekinin iki katına çıkardı. "Bu sefer beni gerçekten yakıp kavuracak!" diye düşündüm. Pencereden bakıp ona yine yalvardım, ama o yine "Daha değil!" diyordu.

Ancak bu defa ustanın yanaklarından bir damla gözyaşının yuvarlandığını gördüm.

"Tam son nefesimi vermek üzere olduğumu düşünüyordum ki, kapak açıldı ve ustanın nazik eli beni çekip dışarı çıkardı. Derin bir nefes aldım, hasret kaldığım serinliğe kavuşmuştum. Beni yüksekçe bir rafa koydu ve usta şöyle dedi: "Şimdi tam istediğim gibi oldun. Kendine bir bakmak ister misin?"

Ona "Evet" dedim.

Bir ayna getirip önüme koydu. Gördüğüme inanamıyordum. Aynaya tekrar tekrar baktım ve "Bu ben değilim. Ben sadece bir çamur parçasıydım."

"Evet bu sensin!" dedi usta. Senin acı ve sıkıntı diye gördüğün şeyler sayesinde böyle mükemmel bir fincan haline geldin. Eğer seni bir çamur parçası iken üzerinde çalışmasaydım, kuruyup gidecektin. Döner tezgâhın üstüne koymasaydım, ufalanıp toz olacaktın.

Sıcak fırına sokmasaydım, çatlayacaktın. Boyamasaydım, hayatında renk olmayacaktı.

Ama sana asıl güç ve kuvveti veren ikinci fırın oldu. Şimdi arzu ettiğim her şey var üzerinde."

Ve ben kahve fincanı, şu sözlerin ağzımdan çıktığını hayretle fark ettim:

"Ustam! Sana güvenmediğim için beni affet!

Bana zarar vereceğini düşündüm.

Beni benden fazla sevip iyilik yapacağını fark edemedim.

Bakışım kısıydı, ama şimdi beni harika bir sanat eseri yaptığını görüyorum.

Benim sıkıntı ve acı diye gördüğüm şeyleri bana verdiğin için teşekkür ederim. Teşekkür ederim."

USTA FİNCANI, YARATICI İNSANI ŞEKİLLENDİRİR..

Alıntıdır